

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. P. prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że nie został udowodniony wymagany przez ustawodawcę 15 - letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład uwzględnił 3 lata, 7 miesięcy, 16 dni pracy w szczególnych warunkach: od 12.03.1976 r. do 22.04.1976 r., od 24.04.1976 r. do 11.04.1978 r., od 25.04.1978 r. 30.09.1978 r. w Zakładzie (...) oraz od 02.11.1987 r. do 17.07.1988 r. od 08.03.1989 r. do 31.07.1989 r. w (...) S.A. Organ rentowy nie uznał do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) SA od 11.05.2001 r. do 31.10.2008 r. ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy z dnia 31.10.2008 r. brak powołania na odpowiednie rozporządzenie i zarządzenie. (decyzja k. 15 – 15 verte akt ZUS)

Kolejną decyzją z dnia 23 listopada 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. P. prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że nie został udowodniony wymagany przez ustawodawcę 15 - letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład uwzględnił 10 lat, 11 miesięcy i 5 dni pracy w szczególnych warunkach: od 12.03.1976 r. do 22.04.1976 r., od 24.04.1976 r. do 11.04.1978 r., od 25.04.1978 r. 30.09.1978 r. w Zakładzie (...) oraz od 02.11.1987 r. do 17.07.1988 r. od 08.03.1989 r. do 31.07.1989 r. w (...) S.A oraz w (...) SA od 11.05.2001 r. do 05.12.2001 r., od 18.12.2001 r. do 13.06.2004 r., od 22.06.2004 r. do 26.06.2006 r., od 01.08.2006 r. do 2.04.2008 r., od 12.04.2008 r. do 31.10.2008 r. (decyzja k. 20 – 20 verte akt ZUS)

W odwołaniach złożonych w dniu 26 października i 14 grudnia 2020 r. wnioskodawca uznał powyższe decyzje za krzywdzące i wniósł o ich zmianę i przyznanie prawa do rekompensaty w związku z utratą możliwości nabycia emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony podkreślił, że przez cały okres pracy zawodowej, z wyłączeniem jedynie okresu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej wykonywał pracę w różnych zakładach pracy, ale zawsze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora żurawia wieżowego. Wskazał, że w okresach od 3 października 1978 r. do 16 marca 1987 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 10 lutego do 19 grudnia 2009 r., od 23 lutego do 15 września 2010 r., od 12 stycznia do 30 lipca 2011 r. pracował on w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. na stanowisku operatora żurawia wieżowego, od 19 maja do 19 listopada 2012 r., od 10 maja do 9 listopada 2013 r., od 26 lipca 2014 r. do 23 marca 2015 r., od 2 lipca do sierpnia 2015 r., od 7 marca 2016 r. do 31 maja 2019 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwo Budowlane sp. z o. o. na stanowisku operatora żurawia wieżowego, od 16 czerwca do 25 lipca 2014 r. pracował w Przedsiębiorstwie Usługowo (...) S.C. M. D.. M. D. na stanowisku operatora żurawia wieżowego. W związku z powyższym legitymuje się stażem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. (odwołanie k. 3 – 11, odwołanie k. 3 – 11 akt o sygn. VIII U 82/21)

W odpowiedziach na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o ich oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji. (odpowiedź na odwołanie - k. 49 – 49 verte)

Na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy obu odwołań wnioskodawcy. (okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna)

Od 1974 r. ubezpieczony uzyskał uprawnienia do obsługi żurawia. (zeznania wnioskodawcy 00:02:49, płyta CD k. 104, w zw. z 00:17:03, płyta CD k. 122, książeczka uprawnień k. 113)

Wnioskodawca w okresie od 26 lutego 1975 r. do 30 września 1978 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł., którego następcą prawnym została (...) SA w Ł. i we wskazanym okresie świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze na stanowisku operatora żurawia wieżowego jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienione w Wykazie A, Dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów dnia 07.02.1983r. (Dz. U. Nr 8, poz. 43). (świadcstwo pracy k. 4, k. 6 akt ZUS, świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 14)

W okresie od 24 kwietnia 1976 r. do 11 kwietnia 1978 r. odbywał u wskazanego wyżej pracodawcy zasadniczą służbę wojskową. Do pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. wrócił 2.05.1978 r., na to samo stanowisko operatora żurawia wieżowego i wykonywał pracę w tym samym charakterze co w okresie przed powołaniem do służby wojskowej. (bezsporne, a nadto wyciąg z książeczki wojskowej k. 5 akt ZUS, świadectwo pracy k. 6 akt ZUS, świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 14)

Wnioskodawca w okresie od 3 października 1978 r. do 16 marca 1987 r. był zatrudniony na podstawie umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. jako maszynista/operator żurawia wieżowego. (świadcstwo pracy k. 62, umowa o pracę k. 63 – 64, angaże k. 65 – 66, 68 – 73, podanie o przyjęcie do pracy k. 74, kopia legitymacji ubezpieczeniowej k. 114)

W okresie od 3 października 1978 r. do 16 marca 1987 r. ubezpieczony wykonywał czynności operatora żurawia wieżowego. Była to maszyna budowlana, pracująca na wysokości. W 1986 r. przez pół roku był delegowany do pracy na maszynie-ładowarce. Zajmował się wówczas ładowaniem i rozładowywaniem materiałów sypkich, gruzu. To nie była koparka tylko ładowarka jednonaczyniowa, taka jakiej się używa w górnictwie. Był oddelegowany wówczas do B. i pracował przy rozbudowie Elektrociepłowni w B., gdy były tam wykonywane drogi dojazdowe i układane taśmociągi. Zarówno na żurawiu wieżowym jak i na ładowarce ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy u tego pracodawcy i nie był oddelegowany do innych prac, nie miał okresów przestoju. Podczas tego zatrudnienia nie wyjeżdżał na budowy eksportowe. Uprawnienia na obsługę żurawia uzyskał od 1974 r., w związku z tym nie był on nigdy pomocnikiem, a jedynie operatorem żurawia. W tym zakładzie pracy nie wypłacano pracownikom żadnego dodatku za pracę w szkodliwych warunkach. W okresie zimowym były wydawane jedynie zupy z wkładką. Nie otrzymał świadectwa pracy w szczególnych warunkach z tego zakładu pracy, bo wówczas pracodawca takich świadectw nie wystawiał, a następnie firma została zlikwidowana. Nikt nie przejął tego przedsiębiorstwa. (zeznania wnioskodawcy 00:02:49, płyta CD k. 104, w zw. z 00:17:03, płyta CD k. 122, zeznania świadka A. K. 00:04:34, 00:12:31, płyta CD k. 122)

W okresie od 18 września 1987 r. do 31 lipca 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w C. i we wskazanym okresie wnioskodawca świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze na stanowisku maszynisty ładowarek jednonaczyniowych jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienione w Wykazie A, Dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. (Dz. U. Nr 8, poz. 43). (bezsporne, a nadto świadectwo pracy k. 9 akt ZUS, świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 33)

Następnie w okresie od 11 maja 2001 r. do 31 października 2008 r. wnioskodawca świadczył pracę na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w J.W. (...) Spółka z o.o. w Z. i w okresach od 11 maja 2001 r. do 5 grudnia 2001 r., od 18 grudnia 2001 r. do 13 czerwca 2004 r., od 22 czerwca 2004 r. do 26 czerwca 2006 r., od 1 sierpnia 2006 r. do 2 kwietnia 2008 r., od 12 kwietnia 2008 r. do 31 października 2008 r. świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze na stanowisku operatora żurawia wieżowego jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienione w Wykazie A, Dział V, poz. 3 rozporządzenia Rady Ministrów dnia 07.02.1983r. (Dz. U. Nr 8, poz. 43). (bezsporne, a nadto świadectwo pracy k. 34, świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 12 akt ZUS)

W okresach od 10 lutego 2009 r. do 19 grudnia 2009 r., od 23 lutego 2010 r. do 15 września 2010 r., od 12 stycznia 2011 r. do 30 lipca 2011 r. ubezpieczony był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator żurawii wieżowych w Przedsiębiorstwie (...), Handlu i Usług (...) Spółka z o.o. w W., przy czym w okresach od

10 lutego 2009 r. do 19 grudnia 2009 r., od 23 lutego 2010 r. do 15 września 2010 r., od 12 stycznia 2011 r. do 30 lipca 2011 r. wykonywał prace na budowie eksportowej w Republice Federalnej Niemiec jako operator żurawi wieżowych. (świadczenia pracy k. 36- 38)

W świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 6 maja 2015 r. wskazany wyżej pracodawca zaświadczył, że J. P. w okresie od 10 lutego 2009 r. do 19 grudnia 2009 r. świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze na stanowisku operatora żurawi wieżowych jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych wymienione w Wykazie A, Dział V, poz. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. (Dz. U. Nr 8, poz. 43). (bezsporne, a nadto świadectwo pracy w szczególnych warunkach k. 33)

W dniu 4 września 2020 r. J. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego z powszechnego wieku emerytalnego oraz o przyznanie prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (wniosek k. 1 –6 verte akt ZUS)

Wnioskodawca nie miał przyznanego prawa do emerytury pomostowej oraz emerytury wcześniejszej. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów z dokumentów jak i osobowych źródeł dowodowych, w postaci zeznań świadka A. K. i przesłuchania wnioskodawcy.

Zeznania świadka i przesłuchanie wnioskodawcy są logiczne, spójne i korespondują z treścią dokumentów zebranych w sprawie, w tym zwłaszcza z dokumentami z akt osobowych ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. takimi jak: świadectwo pracy, umowy o pracę, angaże. Podkreślić należy, że zawniósowany świadek był bezpośrednim współpracownikiem ubezpieczonego w spornym okresie, ma zatem pełną wiedzę na temat charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, ponadto świadek ten nie ma żadnego interesu w tym, aby zeznawać na korzyść J. P., gdyż jest dla niego osobą obcą. Stanowi tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Ponadto powołane dowody nie zostały zasadnie podważone przez organ rentowy w toku procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 1924 z późn. zm), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 tej ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl do treści art. 21 ust. 1 **analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat.**

Z kolei, zgodnie z art. 21 ust. 2 powoływanej ustawy, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 23 ust. 1 ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

A zatem należy wskazać, że prawo do rekompensaty, zgodnie z w/w ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (tzw. przesłanki pozytywne).

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawcy przysługuje świadczenie w postaci rekompensaty, której warunki przyznania reguluje art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych.

W celu rozstrzygnięcia, czy J. P. jest uprawniony do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych konieczne było zatem ustalenie, czy legitymuje się on 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz czy nie nabył prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Druga z wyżej wymienionych przesłanek nie była przedmiotem kontrowersji między stronami niniejszego postępowania. Bezspornie bowiem ubezpieczony nie pobiera świadczeń emerytalnych przyznanych z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 22 września 2020 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym.

Podkreślić należy, że interpretacji ust. 2 powyższego przepisu, należy dokonywać przy uwzględnieniu uregulowania zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy, zgodnie z którym użyte w ustawie określenie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata jest zatem odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1.1.1999 r. i nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Analogiczne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25.11.2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109).

Skoro jak wynika z powyższego celem rekompensaty jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to przesłanka negatywna, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy, na co wskazuje wykładnia funkcjonalna tego przepisu, zachodzi jedynie w przypadku pobierania emerytury przyznanej w obniżonym wieku emerytalnym np. na podstawie art. 46 w zw. z art. 32 lub 39 czy też art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. (tak wyrok SA w Łodzi z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1070/15)

Organ rentowy kwestionował natomiast okoliczność posiadania przez wnioskodawcę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych do dnia 1 stycznia 2009 r.

W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również i ten warunek.

W świetle § 2 ust. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm) oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11.2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Podkreślić należy, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej Rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to Rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W przeprowadzonym postępowaniu sądowym ubezpieczony udowodnił złożonymi dokumentami, popartymi zeznaniami świadka, że poza okresami bezspornymi wykonywał także prace w szczególnych warunkach od 3 października 1978 r. do 16 marca 1987 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. jako maszynista żurawia wieżowego oraz maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych.

Ustalenia Sądu dokonane w sprawie wykazały, że w okresie od 3 października 1978 r. do 16 marca 1987 r. ubezpieczony wykonywał czynności operatora żurawia wieżowego. Była to maszyna budowlana, pracująca na wysokości. W 1986 r. przez pół roku był delegowany do pracy na maszynie-ładowarce. Zajmował się wówczas ładowaniem i rozładowywaniem materiałów sypkich, gruzu. To nie była koparka tylko ładowarka jednonaczyniowa. Taka jakiej się używa w górnictwie. Był oddelegowany wówczas do B. i pracował przy rozbudowie Elektrociepłowni w B., gdy były tam wykonywane drogi dojazdowe i były układane taśmociągi.

Analiza zaś treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione w dziale V poz. 3 jako prace i są uznawane jako prace w szczególnych warunkach.

Natomiast stanowisko maszynisty koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych a także maszynisty żurawi wieżowych, wymienione jest w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku (Dz.Urzędowy (...) nr 3, poz. 6 z 06.12.1983 r.) w Wykazie A dziale V poz. 3 punkt 1 i 5.

Wykazy wymieniają zatem taki rodzaj prac, jaki wedle nie budzących wątpliwości ustaleń, wykonywał ubezpieczony.

Wyżej wymienione prace były wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy przez wnioskodawcę. Stanowiły podstawowe, zasadnicze zajęcie pracownika w spornym okresie.

Dodatkowo też wskazać trzeba, że do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć również okres zasadniczej służby wojskowej od 24 kwietnia 1976 r. do 11 kwietnia 1978 r, którą wnioskodawca odbywał w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. w sytuacji, gdy zarówno przed powołaniem do jej odbycia jak i jej zakończeniu J. P. wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Nie było spornym, że ubezpieczony po odbyciu zasadniczej służby wojskowej zgłosił powrót do zakładu pracy w terminie ustawowym.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że okres służby wojskowej dla żołnierza zatrudnionego przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (dawniej I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach, jest nie tylko okresem służby w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych charakterze.

Powyższe stanowisko zostało ugruntowane nie tylko w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 02.07.2015 r. III UZP 4/15, opubl. Biuletyn SN 2015/7/18 – 19, ale także we wcześniejszym orzecznictwie sądów powszechnych i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 roku, sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...), wyrok SN z dnia 25 lutego 2010 roku, sygn. akt II UK 219/09, LEX nr 590248, 17.05.2012 r., I UK 399/11, wyrok SA w Łodzi z 31.03.2015 r., III AUa 281/15, opubl. LEX nr 1679965, wyrok SA w Łodzi z 12.03.2015 r., III Aua 649/14, opubl. LEX nr 1680028).

W tym stanie rzeczy skoro art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych wprost odwołuje się do pojęcia okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS i jednocześnie nie ma wątpliwości, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu – spełnionych przez ubezpieczonego J. P. – do okresu pracy w szczególnych warunkach, to oznacza, że ubezpieczony legitymuje się wszystkimi przesłankami warunkującymi przyznanie rekompensaty, o której mowa w art. 21 – 23 ustawy o emeryturach pomostowych.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy wskazuje bezspornie, że w okresie co najmniej 15 lat, wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności zaliczane do pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe oznacza, że ubezpieczony legitymuje się wszystkimi przesłankami warunkującymi przyznanie rekompensaty, o której mowa w art. 21 – 23 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c., w sentencji zmienił zaskarżone decyzje przyznając prawo do rekompensaty od dnia złożenia wniosku.

KB